

det. Han har ikke formået at redegøre for, hvor våbnene så var henne. Derfor vil jeg da godt stille spørgsmålet: Hvordan kan det egentlig være, at Saddam Hussein ikke har redegjort for, hvor disse masseødelæggelsesvåben så var henne? Hvis det virkelig forholdt sig sådan, at han havde destrueret dem, hvorfor sagde han det så ikke? Hvorfor skånedede han ikke sin befolkning imod FN's sanktioner; de økonomiske sanktioner, som har pint og plaget det irakiske folk?

Jeg vil da sige, at det næsten er en skærpene omstændighed, hvis Saddam virkelig har fjernet masseødelæggelsesvåbnene og ikke har sagt det til FN, for det betyder jo, at han for at opretholde usikkerhed om, hvorvidt han havde dem, har udsat sit eget folk for unødvendige økonomiske sanktioner.

Det har næppe været uden grund, at Saddam Hussein ikke har redegjort for, hvor de var. Det er nok, fordi han har haft dem – eller har dem. I hvert fald har det været vigtigt for ham at opretholde usikkerhed og tvetydighed, og det kunne vi selvfølgelig ikke leve med.

Men en kendsgerning er nu, at Irak er blevet befriet. Og hvis nogen er i tvivl om, hvorvidt masseødelæggelsesvåben er tilstrækkelig begrundelse for at befri det irakiske folk, bør man bare se på massegravene for at finde begrundelsen for at befri det irakiske folk for dette undertrykkende regime.

Men i øvrigt vil jeg gerne understrege, at eftersøgningen efter masseødelæggelsesvåben ikke er afsluttet. Videnskabsfolk er ved at blive interviewet, og dokumenter er ved at blive gennemlæst. Ekstra kræfter bliver sat ind på at finde dem, for selvfølgelig er det en alvorlig sag ikke at vide, hvor de er, for de kunne falde i forkerte hænder.

Må jeg så sige til fru Pia Kjærsgaard, at det glædede mig at høre, at fru Pia Kjærsgaard var af den opfattelse, at de nye medlemslande i EU er tilbøjelige til at støtte den sikkerhedspolitiske linje, som jeg også forstår Dansk Folkeparti står for.

Derfor synes jeg, det er ekstra synd, at Dansk Folkeparti, efter hvad jeg har fået oplyst, ikke kan stemme for udvidelsen af EU, for jeg synes jo, at Dansk Folkeparti burde betænke, at vi ellers får en række lande ind i EU, som kan tilføre samarbejdet nogle værdifulde kvaliteter, også når det gælder udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Kl. 20.00

Fru Pia Kjærsgaard spurgte mig: Hvornår letter det første fly til Afghanistan? Jeg måtte forstå

det sådan: Hvornår begynder vi at tilbagesende afviste asylansøgere?

Jeg vil godt generelt sige, at det er regeringens opfattelse, at afviste asylansøgere skal udsendes straks, og at flygtninge skal rejse hjem, når der igen er fred i hjemlandet. Derfor har regeringen netop gennemført en skærpet udsendelsesprocedure. Samtidig er der indgået tilbagetagelsesaftaler med flere lande. Bl.a. trådte der i marts måned en aftale i kraft med Serbien-Montenegro, og derfra kommer mere end en tredjedel af alle de udlændinge, der p.t. står til udsendelse.

Senest har de afghanske myndigheder accepteret, at der kan påbegyndes tvangsmæssig udsendelse til Afghanistan. Rigspolitiet arbejder derfor nu på at starte tvangsudsendelse af afghanere, hvis sager er endeligt afgjort i Danmark. Med hensyn til Irak er vi også langt fremme. Vi har etableret en særlig støtteordning for dem, der ønsker at rejse hjem, og allerede 2. pinsedag forventer vi at kunne hjælpe de første 9 irakere hjem.

Må jeg i øvrigt generelt sige tak til fru Pia Kjærsgaard for støtte og opbakning i det forløbne år, og det ledsager jeg med den bemærkning, at det også har været en glæde for regeringen at opleve, at Dansk Folkeparti i afgørende situationer har arbejdet for, at der kunne skabes brede flertal her i Folketinget.

Jeg vil gerne sige, at regeringen meget værdsætter samarbejdet med Dansk Folkeparti, men regeringen værdsætter også, at Dansk Folkeparti sammen med regeringen arbejder på, at der på afgørende strækninger kan etableres endnu bredere flertal end dem, som regeringen og Dansk Folkeparti repræsenterer.

Til hr. Jann Sjursen vil jeg knytte en enkelt kommentar vedrørende spørgsmålet om familiesammenføring, som er et spørgsmål, vi jævnlig støder på, dette med, at danske statsborgere føler, at de kommer i klemme i reglerne om familiesammenføring. Jeg vil gerne understrege, at de stramninger, der er gennemført, er nødvendige for at stoppe tvangsægteskaber.

Før regeringen kom til, steg antallet af familiesammenføringer dramatisk år efter år. F.eks. nåede ansøgetallet i 2001 helt op på 12.500. Nu er det mere end halveret. Derfor har vi gennemført stramninger. Det er altså sådan, at stramningerne må gælde generelt. Vi kan ikke diskriminere. I en stor del af tvangsægteskaberne er den herboende unge netop dansk statsborger. Derfor